

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μία ιστορία του "Αχμέτ Σεφκέτ"

ΤΟΥ ΝΟΥΡΙ ΓΚΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Ο 'Αχμέτ Σεφκέτ 'Εφέντης ήταν καθηγητής σ' ένα σχολείο του Καντίκιγι, μ' κατοικούσε στο Σελιμιγιέ, στην άλλη άκρη της Πόλης.

Οι συνάδελφοί του του έλεγαν κάθε μέρα: Γιατί διάβολο, επιμένεις ν' κάνης τόσο δρόμο χειμώνα-καλοκαίρι; Μιά και δέν έχεις οίκογένεια, θάπρεπε ν' νοικιάσης μιά κάμαρη κοντ' στο σχολείο.

—Κατοικώ στο σπίτι, όπου γεννήθηκα, τους άπαντούσε ο 'Αχμέτ. Είμαι πενήντα χρόνων και έχω αποφασίσει ν' πεθάνω εκεί όπου γεννήθηκα...

Δέν παραπονιόταν ποτέ για τ'ό δρόμο πού έκανε, μολοντί υπέφερε από τ'ό ένα του πόδι. Και έπειτα ο δρόμος αυτός άποτελοΰσε τή μόνη κι ευχάριστη.

Τό βράδυ πρό πάντων, όταν ξαναγύριζε σπίτι του, του έβρεσε ν' ξεκουράζεται σ' ένα λοφίσκο, άπέναντι στην 'Ιατρική Σχολή κι' ήταν ακόμα έβρεχε κι' έκανε κρύο. Αυτός ο μικρός λοφίσκος ήτανε για τ'ό 'Αχμέτ ό,τι είναι τ'ό τζαμί για τούς φανατικούς θρήσκους και ή ταβέρνα για τούς αλκοολικούς. Άπλώνοντας τ'ό μεγάλο κόκκινο μαντήλι του σ'ε μιά πέτρα, καθόταν εκεί, συλλογιζότανε και μιλούσε στον έαυτό του, ως ότου τ'ά φώτα άναβαν άπέναντι στα σπίτια.

* * *

Ήτανε τ'ό βράδυ τής πρώτης 'Ιουνίου. Τό σχολείο είχε κλείσει και οί μαθητάι είχαν πάρει τ' άπολυτήριά τους. Ο 'Αχμέτ Σεφκέτ ήταν έλεύθερος για τρεις μήνες. Είχε κάνει δυο πακέτα τ'ά βιβλία και μερικά άλλα πράγματα πού είχε στο σχολείο και δένοντάς τα στη μέση μ' ένα σπάγγο, τ'ά είχε ρίξει στον ώμο του σάν διασάκκι.

Όταν έφθασε στον άγαπημένο του λοφίσκο, άπόθεσε τ'ό φορτίο του καταγής, ξεδίπλωσε τ'ό μαντήλι του κι' άνασηκώνοντας τή ρεντιγκότα του κάθησε, θάζοντας τ'ό καπέλλο του στα γόνατά του, σάν ένα παιδί, για τ'ό όποιο φοβάται μήπως τ'ό κάνουν κακό. Τό πράγμα για αυτό όποιο φρόντιζε περισσότερο ήταν τ'ό καπέλλο του, γιατί ήταν καινούργιο, άγορασμένο μόλις πρό δυο έτων. Τή ρεντιγκότα του τήν είχε φτιάξει τ'ό 1908, τήν έποχή τ'ό Συντάγματος και τ'ά κίτρινα μποτίνια του τήν έποχή τής άνακωχής. Όστόσο, δέν θ'ά μπορούσε ν'α βεβαιώσει ό,τι τ'ά μποτίνια του ήταν τ'ά ίδια γιατί τούς είχε θάλει πολλές φορές ψίδια. Έτσι, δέν υπήρχε πειά ούτε ένα κουμπί, ούτε ένα καρφι άπ' τ'ό ύλικό πού είχε χρησιμοποιηθ'ή άρχικώς για τ'ό φτιάξιμο τών παπουτσιών του.

Ο 'Αχμέτ Σεφκέτ 'Εφέντης ήταν εκείνο τ'ό βράδυ θλιμμένος και σκεπτικός. Όλο τ'ό χρόνο παραπονιόταν για τ'ά πολλά μαθήματα πού τ'ό έδιναν, όπως έκαναν άλλωστε όλοι οί συνάδελφοί του. Μ'ά όταν ή διακοπές άρχιζαν και έκλειναν τ'ά σχολεία ένοιωθε μιά μεγάλη θλίψη και τήν καρδιά του τήν πλημμύριζε ξαφνικά ή πλήξι...

Ένω ο γέρο καθηγητής ήταν θυμισμένος στις σκέψεις του, δυο άνθρωποι πέρασαν κοντά του: ένας νέος πού φαινόταν σάν άμαξας και μιά γυναίκα πού φορούσε πανωφόρι μπαλωμένο και γοβάκια κόκκινα στραβοπατημένα.

Ο νέος ρώτησε:

—Πού θ'ά ξαναβρεθούμε άπόψε;

Η νέα, γελώντας δυνατά, τ'ό έδειξε τ'ό κοιμητήρι πού ήταν εκεί πίσω και τ'ό άπάντησε:

—Δέν υπάρχει καλύτερο μέρος για ραντεβού άπ' αυτό τ'ό νεκρο-

ταφείο, άγαπημένε μου... Κανένας δέν έρχεται εκεί. Ούτε άστυνομία, ούτε χωροφύλακες.

Οί δυο έρωτευμένοι πέρασαν, πιασμένοι από τ'ό μπράτσο. Κι' ο 'Αχμέτ Σεφκέτ 'Εφέντης γύρισε χωρίς ν'α θέλη τ'ό κεφάλι του πρ'ος τ'ό νεκροταφείο. Παρ' όλο τόν ήλιο πού πλημμύριζε ακόμα τήν πόλι και τή θάλασσα, τ'ό σκοτάδι τ'ό σκέπαζε κιόλας σάν έναν κόσμο ξεχωριστό. Ο γέρο καθηγητής δέν μπορούσε ν' άποσπάση άπ' αυτό τ'ά μάτια του. Κι' άρχισε ν'α μιλά μέσα του όπως τ'ό συνέβαινε συχνά:

«Η φτωχή γυναίκα, χωρίς ν'α τ'ό καταλάβη κ' ή ίδια, ειπε μιά μεγάλη άλήθεια. Τό νεκροταφείο είναι τ'ό καλύτερο μέρος ραντεβού. Αυτοί πού χωρίστηκαν από τις άκατανόητες σκληρότητες τής ζωής, ξανασυναντώνται εκεί... Δέν υπάρχει πειά εκεί φόβος, προδοσία, ψέμα... Θα μπορούμε εκεί ν'α κρατάμε στην άγκαλιά μας, στον αιώνα τόν άπαντα τ'ά πλάσματα πού για ν'α τ'ά συναντήσουμε ακόμα μιά φορά θ'α θυσιάσαμε με χαρά όλη τήν έπίγειο ύπαρξί μας...»

Ο 'Αχμέτ Σεφκέτ 'Εφέντης, καθώς μурμουούριζε αυτά τ'ά λόγια, έτρεμε από συγκίνηση και έκστασι, σάν ένας προφήτης, πού είχε άκούσει τή φωνή τ'ό Θεού. Δάκρυα κυλούσαν από τ'ά μάτια του. Κι' έξακολούθησε.

—Έχω τήν άρρωστέια ν'α μένω πάντα πιστός. Γεννήθηκα με τήν άνάγκη ν'α προσκολληθ'ω αιώνια στα πράγματα πού άγαπώ. Θα θεωρούσα τόν έαυτό μου ευτυχισμένο αν έβλεπα συγκεντρωμένους όλόγυρά μου όλους όσους άγάπησα. Δυστυχώς, όλες ή προσπάθειες πού κατέβαλα για ν'α τούς συγκρατήσω όλους ένωμένους γύρω μου πήγαν χαμένες... Είχα γύρω μου μιά κοινωνία πού τήν άποτελούσαν ο πατέρας μου, ή μητέρα μου, οί άδελφοί μου και ή άδελφές μου... Ένοιωθα μιά τυφλή άγάπη γι' αυτούς... Μ'ά άκριβώς τή στιγμή πού δέν τ'ό περίμενα καθόλου αυτό, ήρθαν οί θάνατοι, ή δυσαρέσκεις, οί άναγκαστικοί χωρισμοί, έτσι πού έμεινα όλομόναχος. Άπάνω στην άπελπισία μου τότε, παντρεύτηκα. Σχημάτισα μιά καινούργια οίκογένεια γύρω μου, κόντευα πειά ν'α τή συνηθίσω, όταν, έπειτα από λίγον καιρό, διαλύθηκε κι' αυτή, γιατί μουφυγε ή γυναίκα μου...

»Έτσι, ένα καλό πρωί, ξαναβρέθηκα μόνος, μ'ά δέν είχα άπελπιστή ακόμα... Έκανα μιά δεύτερη προσπάθεια και ξαναπαντρεύτηκα... Οί θάνατοι, ή μπερδεσιές, ή άπιστίες έξακολούθησαν... Και κατέληξα πάλι στην ίδια κατάστασι...

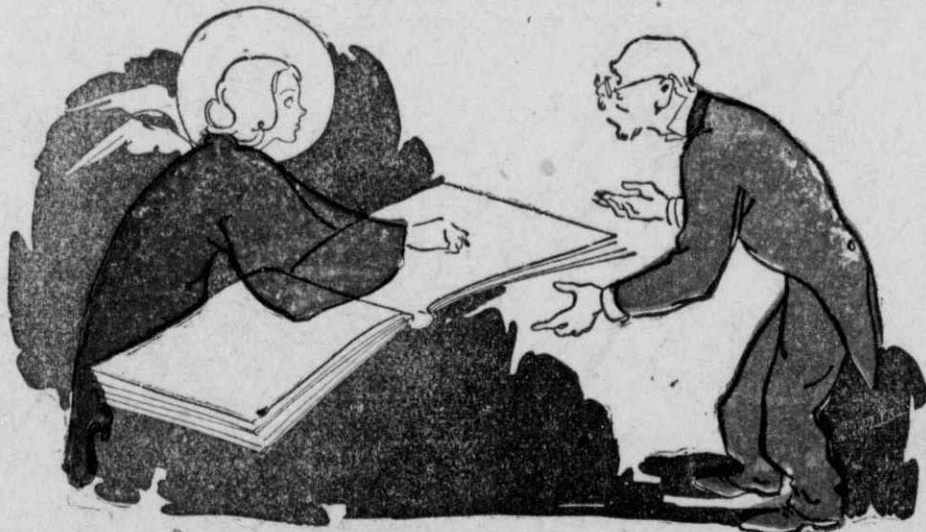
»Τώρα είμαι γέρος και δέν έχω πειά δύναμι μέσα στην ψυχή και στο σώμα για ν'α ξαναρχίσω μιά καινούργια προσπάθεια. Είμαι μόνος και κουρασμένος στη γή...

»Η γυναίκα ειπε τήν άλήθεια. Αυτό τ'ό νεκροταφείο είναι τ'ό πιό σίγουρο μέρος συναντήσεως για τ'ά ανθρώπινα πλάσματα. Καθώς μάλιστα τελείωσα και τ'ό σχολικό έτος, δέν έχω ν'α κάνω πειά τίποτε σπουδαίο έδω κάτω... Αυτό πού μου μένει ν'α κάνω είναι ν'α πάω ν'α συναντήσω στην αιώνιότητα εκείνους πού άγαπώ... ν'α πεθάνω...

* * *

Ο καθηγητής 'Αχμέτ Σεφκέτ 'Εφέντης αυτοκτόνησε τήν ίδια έκείνη νύχτα πριν άπ' τήν αυγή με μορφίνη.

Οί συνάδελφοί του, κάνοντας έναν έρανο μεταξύ τους, τόν έθαψαν στο κοιμητήρι τ'ό Καρασαά 'Αχμέτ. Έτσι οί λίγοι μαθητάι, πού παρακολούθησαν τήν κηδεία του, έκαναν έναν περίπατο στην

Ο άγγελος συμβουλευθηκε τ'ά βιβλία του...

έξοχή.

Ένας επιθεωρητής της Δημοσίας Έκπαιδευσεως ἀπήγγειλε έναν πυριφλεγῆ λόγο πρὸς τιμὴν τοῦ μακαρίτου. Ένας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἀρχισε νὰ κλαίη. Αὐτὰ τὰ λίγα δάκρυα ἦσαν γιὰ τὸν Ἀχμέτ Σεφκέτ Ἐφέντη πὸ γλυκὰ ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ επιθεωρητοῦ. Ἐπειτα τὸ πλῆθος διαλύθηκε. Ὁ γέρο καθηγητής, ξαπλωμένος φαρδύς-πλατύς γιὰ αἰῶνες, κάτω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια — χωρὶς νὰ συλλογίζεται πειὰ τὰ μαθήματα καὶ τὶς ἐπιπλήξεις τῶν ἀνωτέρων του — περίμενε τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ἡ μέρα τῆς αἰωνίας συγκεντρώσεως ὄλων τῶν νεκρῶν ἔφθασε τέλος. Ὁ φόβος τῆς μοναξιάς δὲν ὑπῆρχε πειὰ γιὰ τὸν Ἀχμέτ Σεφκέτ Ἐφέντη. Θὰ κρατοῦσε τώρα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων αὐτοὺς πὸ ἀγαποῦσε.

Πῆγε λοιπὸν σ' ἓναν ἄγγελο πὸ κρατοῦσε τὰ δημοτολόγια τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε λέγοντας:

—Θέλω νὰ χω κοντὰ μου αὐτοὺς πὸ ἀγαπῶ!

Ὁ ἄγγελος χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Ὅλους; Καὶ νομίζεις πὸς θὰ δεχθοῦν; Ἄν, παραδείγματος χάριν, συγκεντρώσης ὀλόγουρά σου ὄλες τὶς γυναῖκες πὸ ἀγάπησες δὲν θὰ μοιάζης μὲ τοὺς πασάδες πὸ ζοῦνε στὴ γῆ μὲ τὶς ὀδαλίσκες τους καὶ τὶς σκλάβες τους; Κι' ἔπειτα, θὰ μπορῆς τάχα νὰ ὀνομάζης ἀγάπη ἓνα αἶσθημα πὸ θὰ μοιράζεται σὲ τόσα πλάσματα; Μελέτησα τὸ μητρώο σου, καθηγητὰ Ἀχμέτ Σεφκέτ Ἐφέντη... Ἦσαν προσβλημένοι ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως καὶ γι' αὐτὸ ἦρθες ἐδῶ... Μὰ θέλοντας γύρω σου ὄλους ὄσους ἀγάπησες, κάνεις ἔτοι τὴ μεγαλύτερη ἀπιπτότα στὸν καθένα ἀπ' αὐτούς.

Ὁ γέρο καθηγητής σῶπασε καὶ ἔγινε πελιδνός. Ἐπειτα εἶπε:

—Καταλαβαίνω... Εἶνε ἀδύνατον, κι' ἐδῶ ἀκόμα, νὰ κλείσω μέσα στὴν ἀγκαλιά μου ὄλους, ὄσους ἀγάπησα... Τότε θὰ ἔπρεπε νὰ διαλέξω ἀνάμεσα ἀπ' αὐτούς... Πῆγαινε με στὸν πατέρα μου καὶ στὴν μητέρα μου... Θέλω νὰ ζήσω κοντὰ τους.

Ὁ ἄγγελος δίστασε πάλι.

—Νομίζω πὸς αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον, εἶπε. Γιατί ὁ πατέρας σου κ' ἡ μητέρα σου ξαναπῆραν ἐδῶ στὸν οὐρανὸ τὴν ἡλικία πὸ εἶχαν ὄταν παντρεύτηκαν. Ξανάγιναν δυὸ ἐρωτευμένοι δεκαοχτῶ καὶ εἴκοσι χρόνων, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἄνθρωπος ἡλικιωμένος, πειὰ, μὲ γένεια... Πὸς θὰ μπόρῃς νὰ συνεννοηθῆς μαζύ τους;

—Ἐχεις δίκη, ἀπάντησε ὁ Ἀχμέτ. Καὶ ἐξ ἄλλου δὲν θὰ μὸ ἄρῃσε νὰ ἔβλεπα ἔτοι τοὺς γονεῖς μου... Τότε πῆγαινε με στὴ γυναῖκα πὸ ἀγάπησα περισσότερο στὴ γῆ...

—Πολὺ καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγγελος. Μὰ ποιὰ εἶνε ἡ γυναῖκα αὐτή;... Γιατί κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς σου, ἀγάπησες καμμιά ἑκατοστὴ γυναῖκες καὶ ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς σοῦ ἦταν ἡ πὸ ἀγαπητὴ στὴν ἐποχὴ τῆς. Εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ διαλέξεις μιὰ ἀπ' αὐτὲς.

—Πολὺ καλὰ... Ἀγάπησα σὲ ἡλικία δεκαεφτὰ χρόνων μιὰ παιδούλα δεκατεσσάρων χρόνων. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερη ἀγάπη τῆς ζωῆς μου. Αὐτὴν θέλω...

Ὁ ἄγγελος συμβουλευτήκε τὰ βιβλία του κι' ἀπάντησε:

—Ἀδύνατον, γιατί καθὼς βλέπω ἐδῶ, παντρεύτηκε μὲ κάποιον ἄλλο. Ζῆ τώρα μαζύ μὲ τὸν σύζυγό τῆς στὸν Παράδεισο.

—Πολὺ καλὰ. Πῆγαινε με τότε κοντὰ στὴν πρώτη μου γυναῖκα...

—Δυστυχῶς κι' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον... Γιατί, ἔπειτα ἀπὸ τὸν χωρισμὸ τῆς μαζύ σου, παντρεύτηκε μ' ἓναν ἔπαρχο. Πέθαναν καὶ οἱ δυὸ πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ καὶ ξανασυναντήθηκαν στὸν Παράδεισο, ὄπου ζοῦν ἀρμονικά.

—Τότε πῆγαινε με στὴ δεύτερη γυναῖκα μου...

Ὁ ἄγγελος κύτταξε πάλι τὰ βιβλία του καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Μὰ κι' αὐτὴ, ὄσον καιρὸ ζήσατε μαζύ, εἶχε ἓναν ἔραστή, μὲ τὸν ὀποῖο σ' ἀπατοῦσε... Τὸν ξαναβρῆκε ἐδῶ καὶ ζοῦνε μαζύ...

Ὁ καθηγητής σκέφθηκε λίγο καὶ ἔπειτα εἶπε στὸν ἄγγελο:

—Μοῦ μένει ἀκόμα μιὰ τελευταία ἐλπίδα... Εἶχα μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ μιὰ νέα γυναῖκα, ὄταν ἤμουν τριάντα - πέντε χρόνων... Ἦταν τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα γιὰ μένα... Ἄν μποροῦσα τούλαχιστον νὰ τὴν ξαναβρῶ αὐτὴν...

—Πολὺ εὐκόλα τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄγγελος. Μόνον πὸς μὸ φαίνεται πὸς ἡ πληροφορίες πὸς ἔχεις γι' αὐτὴν δὲν εἶνε πλήρεις... Γιατί αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα γιὰ ὄλον τὸν κόσμον... Ἐδῶ πέρα ἔχει συγκεντρώσει γύρω τῆς ὄλους τοὺς ἔραστάς τῆς... Εἶνε ἐβδομήντα μ' ὀγδόντα ἐπὶ τοῦ παρόντος... Θέ-

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Ἀπ' τὰ σατυρικά φύλλα ὄλου τοῦ κόσμου)

ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Ὁ ὀδηγός, ἀπευθυνόμενος σ' ἓναν Ἄγγλο περιηγητὴ, ὁ ὀποῖος συνοδεύεται ἀπὸ τὴν κόρη του:

—Ἐδῶ ἀκριβῶς, σέρ, εἶνε τὸ μέρος, στὸ ὀποῖο πέρυσιν ὁ μαρκήσιος Ηγυρι ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε.

Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς πὸ τὸν ἀκούει ἔκπληκτος:

—Μὰ τί λέτε; Τὸ μέρος ὄπου σκοτώθηκε ὁ μαρκήσιος μὸς τὸ ἐδείξατε, κύριε, καὶ πρὸ ἔξη μηνῶν καὶ θρῖσκειται δυὸ ὄρες μακριὰ ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ ὀδηγός μὲ ἀπάθεια:

—Ἴσως νὰ ἔχετε δίκη. Μὰ σκέφθηκα πὸς θὰ εἶνε πολὺ μακριὰ, γιὰ τὴ δεσποινίδα κόρη σας, πὸς συνοδεύετε τώρα...

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ὁ κ. Κ... σὲ μιὰ ἐπιστολὴ πὸ γράφει σ' ἓνα φίλο του:

«Ἀγαπητὴ Ζώρζ, στείλε μου, σὲ παρακαλῶ, μὲ τὸν ἐπιφέροντα τὴν ταμπακιέρα μου, πὸς ἔχασα χθὲς τὸ βράδυ στὸ σπῆτι σου».

Πρὶν ὄμως κλείση τὸ γράμμα του, θρῖσκει τὴν ταμπακιέρα του καὶ προσθέτει ἐν ὕστερογράφῳ:

«Ἄτῆ τὴ στιγμὴ βρῆκα τὴν ταμπακιέρα μου, καὶ μὴ κάνεις τὸν κόπο νὰ μὸς τὴ στείλῃς !...»

Καὶ σφραγίζοντας τὴν ἐπιστολὴ, τὴν στέλνει στὸ ταχυδρομεῖο!..

ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ.

Ὁ κ. Φ. μπαίνει στὸ σπῆτι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ θυμωμένος καὶ τὸν θρῖσκει στὸ τραπέζι, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πὸς εἰτοιμάζεται νὰ κόψῃ μιὰ γαλοπούλα:

—Θὰ μὲ πληρώσετε, κύριε ; καὶ ἡ ὄχι;

—Μοῦ εἶνε ἀδύνατον πρὸς τὸ παρόν, ἀγαπητὴ μου... Τί νὰ σὰς ἀμῶ;... Εἶμαι κατεστραμμένος. Ἐν ἔχω οὔτε μιὰ πεντάρα...

—Ναί, κύριε, μὰ ὄσοι δὲν ἔχουν χρήματα δὲν τρῶνε... γαλοπούλες...

—Χμ! Ἄλλοίμονο!... ἀποκρίνεται ὁ ὀφειλέτης, ὑποκρινόμενος τὸν συγκινημένο... Μονάχα αὐτὴ ἡ γαλοπούλα μὸς εἶχε ἀπομείνει καὶ τὴν ἔσφαξα κι' αὐτὴ, γιατί δὲν εἶχα νὰ τὴν... θρῖσω...

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ:

Ἐνας πελάτης μπαίνει καὶ ἀπευθύνεται στὸ γκαρσόνι:

—Δὲν μὸς λές, παιδί μου, χθὲς σοῦ ἔδωσα ἀντὶ γιὰ τάλληρο... ἓνα εἰκοσόφραγκο!... Θυμᾶσαι ;

—Ὅχι, κύριε... τάλληρο ἦτανε...

—Περίργο... Ἐγὼ θυμοῦμαι καλὰ πὸς εἶχα ἐπάνω μου ἓνα εἰκοσόφραγκο, πὸς ἦτανε μάλιστα... κίβδηλο...

—Ἄ!... Γιὰ καθῆστε νὰ ψάξω... Ναί... ναί... ἔχετε δίκη...

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ:

Ὁ πατέρας. — Νά! Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἀθηνᾶ!...

Ὁ γυιός. — Καὶ αὐτὸς πὸς εἶνε πίσω τῆς εἶνε ὁ ἄντρας τῆς ;

Ὁ πατέρας. — Ὅχι, παιδί μου!... Δὲν ἦτανε παντρεμένη... Ἦτανε ἡ θεὰ τῆς... σοφίας!!

Λεῖς νὰ πᾶς κι' ἐσὺ μεταξὺ τους;...

Ὁ καθηγητής δὲν ἀπάντησε...

Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ ἄφησε τὸν ἄγγελο βλέποντας ἓνα ἔρημο θουναλάκι τοῦ Παραδείσου πῆγε καὶ κάθησε ἐκεῖ πέρα.

Ὅλες ἡ ἐλπίδες του εἶχαν διαλυθῆ...

Καὶ στὸν ἄλλον κόσμον τὰ πράγματα δὲν ἦσαν πὸς διαφορετικὰ ἀπὸ τὴ γῆ... Ἦταν καταδικασμένος νὰ ζήσῃ κι' ἐκεῖ καὶ γιὰ τὴν αἰωνιότητα, μόνος, χωρὶς καμμιά ἀγάπη, καμμιά στοργὴ γιὰ τὴν κόρη του...

Γιὰ τί λοιπὸν εἶχε πεθάνει;

ΝΟΥΡΙ ΓΚΙΟΥΤΕΚΙΝ

